

Значною частиною навчального процесу в системі дистанційного навчання історії є мультимедіа-урок, який є засобом різноманітного впливу на учня шляхом поєднання концептуальної, ілюстративної і контролюючої частин. Структура і призначений для користувача інтерфейс цих частин забезпечують ефективну допомогу при вивченні предмету. Комплекс матеріалів, які входять в мультимедіа-урок, це: online-квести, відео-аудіо, графічна анімація, текст і т.д. Матеріали збільшують зацікавленість і в той же час знижують стомлюваність при роботі з електронним обладнанням. Також необхідно враховувати психологічні особливості сприйняття інформації. Мультимедіа-уроки розраховані переважно на аудіоалів; письмовий текст, схеми та ілюстрації – на візуалів. Дублювання матеріалу за допомогою різних прийомів передачі інформації посилює вплив на учнів.

Системи дистанційної освіти організовані як в розвинених, так і в країнах, що розвиваються. Дистанційна освіта демонструє гнучкість системи в умовах нових виникаючих потреб у сфері освіти і її важливість і значущість в різних частинах світу. Тому у XXI столітті в міру просування людства до інформаційного суспільства дистанційна освіта відіграватиме все більш значиму роль, демонструючи свою гнучкість і різноманітність форм.

Література

1. Вымятин В.М. Дистанционное обучение истории: проблемы и перспективы. *Опыт компьютеризации исторического образования в странах СНГ*. БГУ, 1999. С. 71-78.
2. Дистанционное обучение: учеб. пособие для пед. вузов / под ред. Е.С. Полат. Москва: ВЛАДОС, 1998. 192 с.
3. Мойсеюк Н.Є. Педагогіка. Навчальний посібник. 5-е видання, доповнене і перероблене. Київ: Просвіта, 2007. 638 с.
4. Овсянников В.И., Густыр А.В. Введение в дистанционное образование. Москва: РИЦ «Альфа» МГОПУ им. М.А.Шолохова, 2001. 165 с.
5. Сисоева С. О. Проблеми дистанційного навчання: педагогічний аспект. *Неперервна професійна освіта: теорія і практика*: наук.-метод. журнал. 2003. Вип. 3.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В РЕАЛІЯХ СУЧАСНОГО ШКІЛЬНОГО ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Мартинюк М.

***Студентка факультету філології
і журналістики ім. М. Стельмаха
Науковий керівник – доц. Волошина О.В.***

До карантину дистанційне навчання було зафіксовано хіба що теоретично або застосовано в окремих спеціалізованих закладах освіти. Сьогодні – це щоденні реалії кожної школи, які вимагають відповідних знань від учителів та учнів.

В процесі дистанційного навчання спілкування педагога з учнями ґрунтується на внутрішній мотивації. Навчання вимагає безпосереднього контакту двох суб'єктів освітнього процесу: педагога і учня. Відсутність контакту між ними призводить до зниження ефективності сприймання та засвоєння навчального матеріалу.

Метою статті є характеристика дистанційного навчання як необхідного компоненту сучасної освітньої діяльності педагога та учня.

За останні роки розвиток інформаційних технологій зробив актуальною проблему модернізації системи освіти. Суть такої модернізації найбільше відбилася в концепції дистанційної освіти, яка на сьогодні є одним з найважливіших факторів його розвитку.

Запровадження дистанційної освіти в Україні – один з найважливіших механізмів, що є основним напрямком осучаснення освітньої системи. Сьогоднішні реалії відкривають нові перспективи для навчального процесу. Зокрема дистанційна освіта може існувати як окрема форма навчання.

Існує велика кількість визначень терміну «дистанційна освіта». Більшість з них включає в себе відстань між вчителем та учнем під час навчального процесу й вплив освітньої організації, використання новітніх комунікаційних засобів навчання для більшої ефективності навчального процесу. Дистанційне навчання полягає в можливості навчатися та отримувати необхідні знання віддалено від навчального закладу в будь-який зручний час. Воно передбачає наявність доступу до мережі Інтернет, а також технічного забезпечення (комп'ютера, планшета чи смартфона). Обов'язкове використання аудіо, відео, голосу і друкованих матеріалів для забезпечення учня навчальними інструкціями.

Згідно з дослідженнями сучасних науковців, взаємодія всіх учасників освітнього процесу – один з найважливіших факторів успішного функціонування будь-якої шкільної спільноти. В умовах дистанційного навчання, коли вчителі й учні не можуть бути поруч, взаємодія між усіма учасниками освітнього процесу: адміністрацією школи, вчителями, учнями і батьками – набуває особливої важливості. Саме адміністрація школи має забезпечити організацію діяльності закладу освіти в умовах режиму дистанційного навчання, узгодити правила та розклад взаємодії усіх учасників освітнього процесу для виконання освітніх програм закладу.

Запроваджуючи дистанційне навчання, адміністрації закладу слід зважати не лише на наявність техніки і доступу до Інтернету вчителів та учнів, а й на специфіку початкової, основної та старшої школи. Дистанційне навчання дасть результати, лише якщо буде посиленням для всіх учасників освітнього процесу.

Для будь-якого навчання комунікація є невід'ємним складником педагогічного процесу. Від рівня комунікації залежить її ефективність, і дистанційне навчання тут не виняток. Взаємодія між учнями та вчителями в дистанційному навчанні відбувається в межах штучно створеного комунікативного простору. Комунікативний простір передбачає сформовану ситуацію взаємодії, в якій є місце, час та взаємне бажання для спілкування, спрямовані на досягнення цілей процесу навчання. В умовах дистанційного навчання цей процес складніший, породжений необхідністю спільної діяльності, прийняття та розуміння інших у віртуальному просторі.

Складністю дистанційного навчання є не тільки стимулювання учнів до внутрішньої роботи, а й можливість розгортання діалогу, який дозволяє учням висловлювати найрізноманітніші пропозиції. Основна мета комунікації полягає в залученні та мотивації учасників до навчання.

У дистанційному режимі багато видів традиційної мотивації працюють не так ефективно, як в очній школі. Мотивація досягнення реалізується в успішності освітньої діяльності учнів, у прагненні до поставлених цілей і виявленні наполегливості. Учні й учениці, орієнтовані на успіх, частіше досягають своїх цілей. Так працює і традиційна школа, але в умовах дистанційного навчання особливо важливо хвалити учнів, відзначати їхні досягнення й успіхи, навіть невеликі.

Дистанційне навчання базується на принципі гнучкості місця, часу, темпу та траєкторії навчання, і використання цих переваг. Можливість впливати на деякі аспекти свого навчання підвищує внутрішню мотивацію учнів, тож варто дати їм вибір у тому, які завдання виконувати (наприклад, 3 з 5 запропонованих), у якому порядку, за яким розкладом (у межах навчального тижня). Самостійна відповідальність за власну навчальну траєкторію формується поступово, тому варто нарощувати автономність у процесі навчання.

Важливо проаналізувати ефективність технологій, використаних під час дистанційного навчання, зокрема й для того, щоб продовжити використовувати деякі з них для змішаного навчання, електронної підтримки очних занять тощо. Для цього потрібно визначити практики та технології, які підтвердили свою успішність, і застосовувати їх надалі.

Інтерактивні опитування чудово працюють на очних уроках, цифрові творчі завдання можуть використовуватись для проектних підходів, що є ефективними інструментами навчання незалежно від форми організації освітнього процесу.

Специфіка дистанційного навчання, що базується на телекомунікаційних технологіях, інтернет-ресурсах та послугах, впливає на способи відбору, структуризації змісту, способи реалізації тих чи інших методів і організаційних форм навчання, що суттєво впливає на ефективність функціонування всієї системи. Тому первинна комунікація вчителя з батьками щодо організаційних питань має бути тривалішою, з поступовим наданням відповідальності дітям за процес навчання. Ефективність освітнього процесу багато в чому залежить від встановлення взаємин вчителя з батьками своїх учнів. Батьки можуть стати найкращими друзями для вчителя і вони ж можуть бути опонентами.

Ефективне спілкування батьків і вчителів завжди має починатися з позитиву та довіри, це має вирішальне значення. Якщо батьки отримуватимуть інформацію від учителя, ймовірність того, що щось неправильно трактується в процесі навчання, знижується.

Також, одним із ефективних аспектів дистанційного навчання є оцінювання учнів. Не варто розглядати оцінювання як інструмент покарання або заохочення. Основною метою оцінювання має бути покращення навчання. За допомогою оцінювання вчитель визначає труднощі, які виникли в учнів, їхні сильні та слабкі сторони, а також загальне розуміння ними навчального матеріалу. Крім того, оцінювання допомагає вчителю відкоригувати свої методи викладання, щоб забезпечити максимальну ефективність навчання для кожного учня.

Під час контролю та оцінювання обов'язково зважати на рівень здоров'я учнів та загальний досвід дистанційного навчання, а також на технічні проблеми, які можуть виникати під час виконання завдань. Важливо надавати дітям більше спроб і часу на виконання контрольних завдань, що може впливати ефективність засвоєння матеріалу.

Обов'язковим етапом навчального процесу є надання та отримання зворотного зв'язку, незалежно від того, яку комунікаційну чи навчальну платформу обрано для дистанційного навчання.

Отже, спекти, що забезпечують ефективність дистанційного навчання в реаліях сучасного шкільного освітнього процесу, розкриті в даній статті, охоплюють далеко не повний їх перелік. Кожен з аспектів вимагає глибокого всебічного вивчення і може бути основою подальшого дослідження розвитку та впровадження дистанційного навчання в Україні.

Література

1. Блінов Е. І., Іванчук О.С. Оптимізація навчального процесу при дистанційному навчанні. *Нові технології навчання*: науково-методичний збірник. Вип. 33. Київ, 2002. С. 117-123.
2. Дистанційне навчання – потреба часу. *Урядовий кур'єр*. 2003. 2 жовтня. С. 22.
3. Лотоцька А. В., Пасічник О. М. Організація дистанційного навчання в школі. Методичні рекомендації. Київ, 2020. С. 9-67.
4. Пометун О.І. Енциклопедія інтерактивного навчання. Київ, 2007. 144 с.
5. Фіцула М. М. Педагогіка вищої школи: навч.посібник. Київ: «Академвидав», 2006. 352с.
6. Ясулайтіс В.А. Дистанційне навчання: методичні рекомендації. Київ: МАУП, 2005. 72с.

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ДО ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ПОЗАШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Марчук Г. В.

*Студентка магістратури ННІПППФВК
Науковий керівник – доц. Бурлака Н. І.*

У творчій діяльності закладені величезні можливості виховання характеру. Виховання всього, що пов'язано з участю дітей у колективі: художній педагогічний рівень репертуару, планомірні і систематичні навчальні заняття, взаємовідносини з педагогом, навколишнім світом. Відвідування спектаклів, концертів, художніх виставок, спеціальні бесіди, лекції на етичні теми формують маленьку людину, розвивають в ньому почуття прекрасного. Проводиться ця робота постійно і спирається на систему різних форм, методів і коштів. Викладач використовує для цього або спеціально організований позаурочний час, або безпосередньо навчальні заняття [11].

Форми можна умовно розділити на основні, додаткові і форми художньо-естетичного саморозвитку. До основних форм належать: перегляд балетних спектаклів, прослуховування музики, знайомство з творчістю майстрів хореографії. Такою роботою можна охопити весь колектив під час занять, репетицій. Додаткові форми включають: колективні або індивідуальні відвідування спектаклів, фільмів, дискотек, але їх проведення організується у вільний і зручний для дітей час. До форм художньо-естетичного саморозвитку відносяться: самостійне вивчення питань теорії музики, балету, читання книг по хореографії і іншим видам мистецтва з певною цільовою установкою на розширення своїх знань в області хореографії.

Методи можна розділити на словесні, практичні, наочні [3]. Словесні методи засновуються на поясненні, бесіді, розповіді. Практичні – на навчанні навикам хореографії. Важливим методом впливу на дітей є наочний метод. Виконавська майстерність педагога-керівника, його професійний показ часом захоплює дітей, спричиняє прагнення йому наслідувати. Тому викладач повинен володіти досить грамотним і виразним показом. Цей метод має вирішальне значення у вихованні дітей, особливо в молодших класах. Вони відтворюють методику виконання рухів свого педагога, вибирають не тільки грамотний і виразний показ, але і його можливі помилки. Діти наслідують своєму педагогу в манері і характері виконання рухів, часом копіюють і постановку рук, корпуси, голови. По виконанню дітей можна визначити якість знань педагога, його стиль роботи. Тому,